DEVRİMCİ İŞÇİ

ÜRETEN BİZİZ, YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ

SAYI : 2
MAYIS 1979 0,50 DM

1 MAYIS

1 MAYIS SÖMÜRÜ, SOYGUN, ZULÜM VE ZORBALIĞA KARŞI İŞÇİ SINIFININ SIKILI YUMRUĞU DEMEKTİR.

1 MAYIS EMPERYALİZMİN VE EMPERYALİZMLE BÜTÜNLEŞMİŞ YERLİ TEKELCİ BURJUVAZİYE, FAŞİZMİNE KARŞI YÜKSELEN ÖRGÜTLÜ MÜCADELE DEMEKTİR.

1 MAYIS DEVRİMCİ MÜCADELE İÇİN DİRİLEN DİNAMİZM DEMEKTİR.

1 MAYIS BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE DEMEKTİR.

1 MAYIS OYALAMACILIĞIN, UYUŞTURUCULUĞUN, REFORM HAYALLERİNİN PANZEHİRİDİR.

1 MAYIS DEVRİMİN ŞANLI YOLUNDA YÜRÜYEN HALKIN BAYRAMIDIR.

Selam ey fabrikalarda, tezgah başlarında, tarlalarda, alın teri döküp, ömür çürütenler. Ateş karşısında demir dövenler, ekmek pişirenler, demiri eritip makina yapanlar, yolları, fabrikaları, binaları, yiyecekleri, yani hayatı yaratanlar...

Bugün 1 Mayıs, işçinin, emekçinin bayramı...

1 Mayıs faşizme karşı mücadelemizin yükseldiği bir gün olmalıdır...

1 Mayıs işçi sınıfı hareketinin onun parçası ülke devrimimizin bayrağının yükseldiği bir gün olmalıdır.

1 Mayıs burjuvaziye ve onun uşaklarına karşı inen bir tokat olmalıdır.

Her yıl 1 Mayıslarda bize düşen görev onun, bu devrimci muhtevasını öne çıkararak kutlayabilmektir.

1 Mayıs'ın sıradan bir bayram olmadığını anlatmak bizlerin görevidir. Bugün 1 Mayıslar gerek burjuvazi gerek revizyonistler tarafından devrimci içeriğinden boşaltılarak kutlanılmak isteniyor. Ona devrimci bir içerik vermek bizim görevimizdir. 1 Mayıs işçi sınıfının siyasi iktidar kavgasının bir parçasıdır ve ancak böylesi bir anlayışla kutlanılabilir.

Bugün artık burjuvazinin kendisi dahi bu bayramı onun işçiler tarafından kutlanmasını reddedemiyor. İşçi sınıfının emeğini iliğine kadar sömüren burjuvazinin temsilcileri 1 Mayısları kendileri için kabul edilir hale sokmak istiyorlar. Böylece 1 Mayıs alanları kavga hıncımızın tekrar edildiği, işçi sınıfının siyasi iktidar telebinin tekrarlandığı alanlar olmaktan çıkarılmak isteniyor.

Kapitalistler, gericiler, yani egemen sınıflar koalisyonu 1 Mayısları kendileri için korkulu rüya olmaktan çıkartmak istiyorlar. Bugün bu konuda onlara işçi sınıfı haklarını korumak zorunda olan sendikalar da yardımcı oluyorlar. Daha dün bizlerin seçme, seçilme hakkımıza karşı çıkanların ne denli bizlerin temsilcisi olduğunu artık biliyoruz. Onlar, bizlerin korkusuyla "lütfen kutlamak" zorunda kaldıkları 1 Mayısları efendilerine peşkeş çekmek için herşeyi yapıyorlar.

Alanlarda işçi sınıfının burjuvazi ile kardeş olması gerektiği üzerine nutuklar atıyorlar.

Uluslararası işçi sınıfı hareketini entarnasyonalizm adına kendi ulusal politikalarının peşine takmak isteyenler de bu koroya eşlik ediyorlar. İzledikleri politikanın yanlışlığı *1 Mayısların kana boyanmasına yol açıyor. Bizler 1 Mayısları bu sapmalara karşı du*rarak kutlayabiliriz. İşçi sınıfının enternasyonalizmini ancak devrimci bir mücadele anlayışını hayata geçirerek yükseltebiliriz.

Biz, biliyoruz ki, 1 Mayıs burjuvaziden kolay alınmış bir hak değildir. 8 Saatlik iş günü uğruna ilk olarak Amerika'da işçilerin yürüttüğü bu mücadele giderek dünya işçi sınıfına mal olmuş bir mirastır. Tüm emekçilerin günde 12-17 saat çalıştırıldığı o dönemde 8 saatlik işgünü telebi elbette ki kapitalistlerin çıkarlarına ters düşüyordu. Kapitalizm kendi çıkarlarını korumak, sömürü ve karını daha fazlalaştırmak için işçi ve emekçilerin yükselen bu devrimci mücadelesini kanla ölümle bastırıyordu.

Yıl 1 Mayıs 1886...

Başta Şikago işçileri olmak üzere yüzbinlerce işçi 8 saatlik işgünü için yürüyüşler, mitingler yaparak greve gittiler. İşçi sınıfının örgütlü mücadelesinin sonucunun nereye gideceğini çok iyi bilen patronlar tüm güçleri ile her türlü terör metoduna baş vurdular. Yapılan bu saldırılarda birçok işçi öldü, binlercesi yaralandı... 11 Kasım 1887'de 4 işçi lideri idam edildi. İdam edilenlerden biri olan Albert Persons asılmadan önce çocuklarına şöyle diyordu:

"Babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını veren bir devrimcidir. Size miras olarak şerefli bir ad bırakıyorum, onu koruyun."

Bizler de bu uğurda ölen tüm devrimcilerin adını ve mücadelelerini şerefle koruyacağız. 1 Mayısları devrimci kararlılığımızın tekrarlandığı günler haline çevireceğiz.

Bugün Almanya'da bulunan biz Türkiyeli işçiler işçi sınıfının bu mücadele azmine yürekten sarılmalıyız. Ve 1 Mayıs alanlarında bir daha işçi sınıfının ne kadar güçlü olduğunu ÜRETENİN BİZ, YÖNETENİN DE BİZ OLACAĞINI GÖSTERECEĞİZ.

1 Mayıs Şehitlerinin Anısı Mücadelemizde Yaşayacak!

okuyucuya

Belli bir merkezileşme çabasının ürünü olarak sürekli yayınlamayı düşündüğümüz "Devrimci İşçi"nin ilk sayısı tecrübesizlik ve teknik eksiklikler nedeniyle oldukça hatalı çıktı. Bu konudaki eksikliklerimizi en kısa zamanda gidermeye çalışacağız.

Almanya'da görevlerin doğru tesbiti ve sorunlara doğru çözüm getirebilmek şüpesiz eldeki somut verilerin doğru değerlendirilebilmesi ile mümkün. Faşizme karşı mücadele ve görevlerimizin tesbiti, eğer salt ulemaca bir medrese tartışması değil ise böylesi somut verilere dayanmak zorundadır.

Özellikle Türkiye'deki siyasal gelişmelere bağlı olarak son aylarda Almanya'ya kabarık sayıda faşist gelmiş bulunmaktadır. Alman faşistleriyle ortaklaşa, polisin ve belli Eyalet Hükümetlerinin yardımıyla da yeni ve hızlı bir faaliyete giren faşistler, açık saldırıya dayalı bir örgütlenmenin gerekli hazırlıkları içindedirler. (Berlin örneğinde görüleceği gibi) Gelenlerin çoğunun Türkiye'deki faşizmin sivil vurucu kanadını oluşturmaları bize buradaki görevlerimiz açısından yeterli ipuçlarını vermektedir. Bu konuda görevlerimizin neler olduğunu tesbit etmek için faşistlerin saldırılarını beklemek gerekmiyor. (Tıpkı Türkiye'de Maraş Katliamını beklemeye gerek olmadığı gibi)

Konu şüphesiz sadece biz Türkiyelileri değil Almanları ve diğer yabancı devrimci örgütleri de ilgilendiriyor. Faşist gelişmeler karşısında sadece Türkiyelilerin kendi çaplarıyla sınırlı bir mücadelede başarıya ulaşmaları olanaksız. Faşizm uluslararası bir karakter arzediyor ve ortaklaşa saldırıyor. O halde *faşizme karşı mücadele de buna uygun olarak enter - nasyonalist bir özellik taşımak zorundadır.* (Gerek muhteva gerekse pratik tavır alma konusunda)

Tün güçlerin birleştirilmesinin (yerli ve yabancı örgütlerin) somut başarılarını Hamburg'da oluşturulan Anti-faşist komitenin çalışmalarında gözlemek mümkündür.

Şüphesiz bizler açısından görev Anti-faşist mücadelenin Almanya açısından sistemli bir programını oluşturmaktır. Bu konuda atılması gereken ilk adım Anti-faşist mücadelenin karmaşık bir görevler bütünü olduğunun *kavranabilmesi ve hayatın her alanında (ideolojik, ekonomik, politik vs.)* böylesi bir anlayışın hayata geçirilebilmesidir.

Ama şimdilik şu kadarını söylemek mümkün ki, saldıran faşistlere karşı en meşru savunma hakkımızı kullanmaya yönelik Anti-faşist mücadele anlayışını hayata geçirmek zorundayız. Ve elimizdeki tüm olanakları kullanarak faşist yayılmaya karşı tavır alabil*mek zorundayız. Geliştirebileceğimiz ortak eylem te*melinde faşist gelişmelerin filizlenmesine mahal vermeden aktif bir şekilde üzerine gidilebilmelidir. Devrimci bir temelde geliştirilebilecek böylesi bir mücadele anlayışı faşizmin teşhiri görevi ile de karşı karşıyadır.

Anti-faşist kamuoyunu harekete geçirebilmek, sorunun önemini anlatabilmek faşist gelişmelerin boyutları hakkında gerekli bilgilenmeye sahip olmakla mümkündür. Bunun bir parçası olarak her devrimci yöresindeki faşist gelişmeler hakkında sistemli bilgi edinmek görevi ile karşı karşıyadır. Ve bu sistemli bir faaliyete dönüştürülmelidir. Örneğin; yöreye ne kadar faşist iltica için gelmiştir, kimlerdir, ne tür bir faaliyet içindedirler, örgütlenmelerinin durumu ve boyutu nedir?

Tüm demokratik çevreleri olası gelişmeler karşısında ve devrimci bir Anti-faşist mücadelenin gereklerinin yerine getirilmesi konusunda uyarmayı görev biliyoruz.

BERLİN'DE ANTİ-FAŞİST YÜRÜYÜŞ...

Son faşist saldırılardan sonra Berlin'de faşizme karşı mücadeleyi bir görev bilen Berlin'deki bir kısım Anti-faşist dernek 21 Nisan Cumartesi günü bir protesto yürüyüşü düzenlemişlerdir. Yürüyüşe 1.000'e yakın bir katılım olmuş ve faşizme karşı mücadelenin yükseltilmesinde olumlu bir platform oluşturulmuştur.

Yaşasın Berlin'deki Anti-faşist Eylem Birliği !

Devrimci İşçi'de yayınlanmak üzere çeşitli sorunlar üzerinde (Eğitim, Konut vs.) araştırma ve incelemelerinizi, yörenizdeki gelişmeleri, (yazı, fotograf) Bülten hakkındaki eleştirilerinizi bekliyoruz.

GÖRÜŞLERİMİZ

(devam)

ALMANYA'DA GENEL DURUM

Burada sadece genel bir tablo vermeye çalışacağız.

Özellikle belirtmek gerekirse, Alman tekelci burjuvazisinin gittikçe sağlamlaştırdığı ekonomik, politik ve (nisbeten daha zayıf) askeri bir temele sahiptir. Uzun yıllar tutucu burjuva partilerin hükümeti oluşturmalarına olanak sağlayan krizsiz kalkınma yıllarından sonra gelen 1966-1967 ekonomik krizi, tekelci burjuvazinin uzun vadeli çıkarlarını güvence altına alması için bir dizi reformu kaçınılmaz kılmıştır. Böylece sosyal demokrasi, reformist bir parti olarak tekelci burjuvazinin bir kesiminin desteğini kazanmıştır. Bu krizin hemen arkasından gelen 'Parlamento Dışı Muhalefet' hareketi de SPD oylarını arttıran kamuoyu hazırlayınca Sosyal demokrasiye iktidar yolu açılmıştır.

Tekelci burjuvazinin gereksindiği dış politika reformunu gerçekleştirmekle işe başlıyan sosyal demokratlar diğer reform programlarının çoğunu egemen sınıf çıkarlarına ters düştüğü için engellemişler ve bir kısmını da tekelci burjuvazinin çıkarlarına uygun bir biçime sokmuşlardır. Bu olay gerek parti solunu, gerekse parti dışı solu hükümetin tavrını eleştirmeye itmiştir. Sendika *yönetimleri dahil olmak üzere, bu eleştirilerin çok çekingen yapılması* hatta hiç yapılmamasına rağmen SPD yönetimi, sol kanadını *disipline etmeye ve siyasi baskıyı arttırmaya yönelmiştir.* Son yılların ekonomik krizinin doğurduğu hoşnutsuzluk da demokratik hakların kısıtlanması ve devlet zorunun arttırılmasıyla önlenmeye çalışılmıştır.

Bu görünümü ile SPD, tekelci burjuvazinin teknik-bürokratik işlerini gören ve işçi sınıfının büyük bir kesimini tekelci burjuvazinin peşine kanalize eden bir "İşçi Partisi"dir. Sermayenin ana partisi ise CDU/CSU ortaklığıdır. Reformların gerekli olduğu sürece bu parti muhalefette bulunmaktadır. (Buna rağmen Federal Devletlerden çoğunda bu partiler yönetimdedir)

Almanya toplumunda çalışan nüfusun % 80'inden fazlasını işçi ve ücretliler oluşturmaktadır. Bunlardan belli başlı iki kesim olmak üzere işçi sınıfı ile "yeni orta sınıf"ın önemli bir kesimini oluşturan kafa emekçilerinin üzerinde durmak gerekir.

Kafa emekçilerinin sayısı, eğitimin yaygınlaşması ve üretinde bilimin gittikçe daha fazla önem kazanması ile artmakta ve aydınlar gittikçe daha büyük bir toplumsal güç oluşturmaktadırlar. Bunların gittikçe artan bir kısmı, sermaye için gereksiz hale gelmektedir. Üretici güçlerin bu gelişmesine mevcut üretim ilişkileri ayak uyduramamaktadır. Politik düzeyde önemli bir aktivite kazanan bu gurup önce kendisini 1966/1967 ekonomik krizinden sonraki öğrenci hareketlerinde kendisini göstermiş, daha sonra küçük bir kısmı hızla radikalleşerek silahlı eyleme girişmişlerdir.

Ancak emperyalist burjuvaziye karşı bu sınıflardan gelen son on yılların tek sürekli kitlesel hareketini 'Bürgerinitiative'de oluşturmuştur. Çok çeşitli konular çevresinde örgütlenmelerine rağmen Bürgerinitiative'ler tekelci burjuvaziye karşı demokrat pozisyona sahip kitle örgütleri görünümündedirler.

"Klasik" anlamda işçi sınıfı ise faşizmin mirasından kurtulabilmiş değildir. İkinci Evren Savaşından sonra demokratik ve birleşik Almanya'nın oluşamaması, işçi hareketinin geleneksel olarak güçlü bulunduğu bölgelerin bir kısmının Demokratik Almanya'da kalması Batı Almanya işçi sınıfını zayıflatmıştır. Faşist dönemde ezilen işçi hareketi, savaş sonrasında Batı Almanya'da söz sahibi *olacak gücü gösterememiştir. İşçi partilerinin faşizm karşısında uğradıkları yenilgi işçi sınıfının politikaya karşı kayıtsız ha*le gelmesine yol açmıştır. Ama buna rağmen egemen sınıf işçi sınıfını güçsüzleştirmek ve bölmek için sürekli olarak çaba göstermiştir. Bunlardan başlıcası önce SSCB , Polonya ve DDR'den gelen göçmenler aracılığıyla yedek sanayi ordusunu oluşturmak ve işçi sınıfını milliyet farklarından yararlanarak bölmek sayılabilir. Almanya emekçilerinin nasıl birbirine düşürülerek parçalandığının anlaşılması için Alman Sanayi Teşvik Kanunu'nun 19. Maddesine bakmak yeter. Buna göre kriz sırasında önce Alman olana iş verilecek sonra Ortak Pazar ülkelerinden gelen Yabancı İşçiye ve en sonra üçüncü gurubu oluşturan Türkiye, Tunus, Fas *vs. işçilerine. Böylelikle Alman işçilerinin altında bir sınıf* oluşturalarak yerli işçilerin gözleri sömürücü sınıflardan bu gömen ve yabancı işçilere çevrilmiştir. Yabancı işçilerin oranı özellikle büyük işletmelerde fazladır, yani işçi sınıfının en güvenilir mevkileri yabancı-yerli ayrımından en çok zarar gören yerlerdir. Yabancı işçiler arasında ulusal çelişkilerin en iyi üstesinden gelmeyi başaranlar kısa bir süre sonra küçük işletmelere dağıtılmaktadırlar. (İspanyol işçileri örneğinde görüldüğü gibi)

Sendikalar geniş bürokratik bir mekanizmaya sahip ve sermaye ile uzlaşma politikasını sürdüren, çoğunlukla sosyal demokrat liderlerin yönetimindedir. Buna rağmen sendikalar içinde sol muhalefet güçlenmektedir. Sendikalar sol muhalefet unsurlarını ihraç etmekte, bu politika bir sendikanın tüm eyalet örgütünün (GEW-Berlin) ihracına yol açacak kadar ileri boyutlara varmış bulunmaktadır. (Aynı zamanda bu olay sendika içi muhalefetin ulaştığı boyutları da gösterir) Sol muhalefetin ve tabanın baskısı altında sendika yönetimi zaman zaman 'sert' taktiklere başvurmak zorunda kalmaktadır.

Almanya işçi sınıfının alt tarafında yer alan yabancı işçiler, birçok örnekle Alman işçilerinden önce direnişe geçeceklerini kanıtlamışlardır. Ancak bunların büyük bir kısmı işçi sınıfına yeni katılmış olan ve köklü bir mücadele tecrübesine sahip olmayan unsurlardır. (Türkiye, Yunanistan, Güney İtalya'dan gelenler için özellikle geçerlidir bu.) Alman işçilerinin büyük bir kısmının desteğini sağlamadıkça önemli başarılar elde etmeleri sözkonusu olamaz.

DEVRİMCİ GÖREVLER

Türkiyeli işçilerin sorunları, ne tek başına Alman toplumunun sorunlarıdır, ne de Türkiye'nin. Bu sorunların çözümü her iki ülkenin toplumsal yapısıyla doğrudan ilgilidir. Almanya'da yabancı işçilerin siyasi öngütlenme hakları yoktur. Mücadele ancak sendikal örgütlerle sınırlı ve bu da DGB'nin büyük ölçüde kontrolu altında. Bundan dolayı yabancılar politik düzeyde bir güç (Alman proletaryası safında) olmaktan henüz uzak.

Bunların dışında Türkiyeli devrimcilerin örgütlediği ekonomik-demokratik planda kitle örgütlerinin varlığı söz konusu. O halde ekonomik-demokratik planda da olsa Türkiyeli işçilerin örgütsel birliğini sağlayabilmek çok önemli bir sorun olarak önümüzde duruyor. Tutarlı bir anti-emperyalist, anti-faşist tavır almak genel ilkesi etrafında sağlanabilecek bir platformdur bu.. Gerek Türkiye'deki faşist baskı ve saldırılar karşısında gerekse buradaki temel sorunların çözümüne yönelik bir platform oluşturulmalıdır.

Bu toplumda yaşamaları nedeniyle işçilerimiz burada bir dizi problemle karşı karşıyadırlar.

Bunların en başında siyasi örgütlenme, seçme ve seçilme hakkı geliyor.Almanya işçi sınıfının bir parçası olarak bu hakka sahip olmaları en doğal haklarıdır. Bunun dışında ancak tutarlı bir siyasi mücadele ışığında gerçek çözüme ulaşabilecek bir dizi acil talepler vardır. Yabancılar kanununun mevcut gerici durumundan, koca bir neslin göz göre göre ölüme terkedilmesi demek olan eğitim sorununa kadar bir dizi acil talep... Bunlar doğrultusunda mücadele, ancak doğru bir siyasi hattın hayata uygulanması ile mümkündür. Çünkü yurt dışındaki işçilerin sorunu yurt içindeki (Türkiye) işçilerinin sorunudur. O halde sorun tutarlı bir anti-emperyalist anti-faşist platformun (her iki ülke burjuvazisine karşı taleplerini kazanabilmesi için) yaratılmasıdır. Böylesi bir örgütlenme (ekonomik-demokratik) Alman solu ve demokratik kuruluşlarıyla gerekli dayanışmayı ve birlikte mücadeleyi gerçekleştirmek zorundadır.

Bugün Almanya'da ekonomik-demokratik platformda var olan dağınık örgütlenmeler içerisinde özellikli devrimci mücadeleyi ve onun hedeflerini sınırlamaları, yanlış hedeflere yöneltmeleri açısından iki eğilimi vurgulamak gerekiyor.FİDEF Türkiyeli işçiler arasında siyasetsiz, sağ bir çizgi izleyerek işçi hareketi içinde burjuva liberalizmini yaygınlaştırmaya çalışıyor. Programı ve hedefleriyle işçi sınıfını ve onun devrimci potansiyelini Türkiye açısından CHP kuyrakçuluğu ile, Almanya'daki sorunlar itibarıyla da SPD ve DGB kuyrukçuluğu çizgisinde sınırlamaya çalışıyor. Diğer taraftan gerek örgütlenmesi gerek program ve çalışmalarıyla devrimci hareketin yığınlar indinde itibar kaybetmesinden öte bir fonksiyonları olmayan (bu gurubun Türkiye'de devrimcilere saldırıp işkence ederek öldürdükleri biliniyor) ATİF örgütlenmesi de hergün yeni bir ülkeyi "sosyal emperyalist" ilan ederek işçi sınıfının anti-faşist potansiyelini parçalayan bir muhtevaya sahiptir. Sorun o halda tutarlı bir anti-faşist platformun oluşturulması, bu hareketin merkezileştirilmesidir. Böylesi bir platformun görevleri konusunda şu genel tesbitleri sıralamak mümükündür.:

a- Türkiye'de keskinleşen sınıf mücadelesi, faşizme karşı mücadelenin nasıl olması gerektiğini dökülen binlerce insanın kanı pahasına öğretiyor. Uzun yıllardır CHP'yi "umut" haline getirmek, halkı CHP'nin kuyruğuna takmak için uğraşan, faşizme karşı mücadelede teslimiyeti "aman faşizm gelir" diyerek okulları, fabrikaları terk etmeyi öneren tüm revizyonist teoriler iflas etmiştir. Pratik faşizme karşı mücadelenin anti-faşist birleşik devrimci savaşı örgütlemekle mümkün olduğunu öğretiyor. Bugün halkın "umudu" CHP hükümeti faşizme teslim olmuş, sıkıyönetimi ve baskı yöntemleriyle devrimci güçlere saldırmaktadır. Faşizm CHP hükümetinin sağa da sola da karşı olan bu "bağımsız" politikası sayesinde çok önemli mevziler kazanmıştır. Ve ülkemiz açık faşist rejime geçişin eşiğine getirilmiştir.

b- Günümüzda halka karşı savaş ilan etmiş olan faşizm karşısında bu savaşın gereklerini yerine getirmek ve buna uygun örgütlenme biçimleri yaratmak zorunda olan devrimciler halk yığınlarının faşizme karşı birleşik devrimci savaşını hayatın her alanında geliştirmeye çalışıyorlar. Böylesi bir temelde yaratılacak anti-faşist harekete bizler gerekli desteği sağlamak ve bu temelde bir politikayı yürütmekle görevliyiz.

c- Demokratik bir örgütlenme eğer yığınların sorunlarına somut önerilerle yanaşmıyorsa, onlara çözüm önerilerini götürmüyorsa görevlerini yapmıyor demektir. Yalnız demokratik mücadeleler, talepler uğruna yapılması gerekenleri sıralamadan önce bir anlayışı belirtmek önemle gerekiyor. Bugün Almanya'da var olan örgütlerin bir kısmı işçi sınıfının mücadelesini salt belirli taleplerin elde edilip edilmemesi düzeyine indirgemişlerdir. Talepler uğruna mücadele siyasi içerikten boşaltılarak ele alınmaktadır. Oya reformlar uğruna mücadelede asıl unsur reformun kazanılıp kazanılmaması değildir.

"Marksistler belli bir reformun neden olduğu sosyalizme doğru ilerlemenin derecesini, reformun doğasından çok, onu elde etmek için verilen kavganın doğasına dayandığı anlamında, reformların devrimci mücadelenin yan ürünleri olduğu sonucuna varırlar. Belli bir reform için verilen mücadelenin değeri, reformun getirdiklerinin sınıflı toplumun var olan kurumlarını ne ölçüde değiştireceği ile ölçülmez, bu tek mücadelenin sınıflar arasındaki büyük mücadelenin ilerlemesindeki etkisi ile ölçülür."

Almanya özelinde de sorun reformları böylesi bir anlayışla ele almaktır. Yoksa "Türklerin kendi toplumlarına integrasyonunu sağlamak için" binlerce Markı bütçelerine koyan SPD'yi bizden daha devrimci ilan etmek zorunda kalırdık.

Almanya'da ve Türkiye'deki faşist gelişmeler karşısında somut bir tavır almanın yanısıra buradaki sorunları çözülmesi konusunda önemli sorunlarla karşı karşıyayız. Politik düzeyde siyasi faaliyetlere katılma hakkının tanınması, her ulustan işçiler arasında her türlü ayrıcalığın kaldırılması ve işçi sınıfının tüm uluslardan birliğinin yaratılması görevi en önemli görevlerden biridir. Bu konuda Alman solunun daha aktif mücadele vermesini sağlamak gerekiyor. Bizim bu talebimiz Alman proletaryasının genel mücadelesi içinde var olması gereken özel bir taleptir. Yani Alman işçi sınıfının programının bir parçasıdır. Bu, aslında elde etmek üzere mücadele ettiğimiz tüm talepler için de geçerlidir.

Eğitim Sorunu: Bugün ne Alman toplumunun ne Türkiyenin yapısal özelliklerine uymayan, gerçekten yeni ve bulunduğu ortama yabancı bir nesil yetiştirilmiştir. Bu nesil kapitalizmin kurbanıdır ve onun eseri olarak ortaya çıkmıştır. Geleceği ölüme terk edilmiş, okuma olanağı, çalışma olanağı olmayan bir nesil... Bu neslin sorunun çözümü çok önemli bir sorun olarak önümüzde duruyor. Ancak kapitalizm şartlarında soruna gerçekçi bir çözümün bulunamayacağı apaçık ortadadır. Bu bize işçi sınıfının sorunlarının çözümünün siyasi iktidarla olan ilişkisini gösteriyor. O halde bu konuda somut başarılar elde etmenin yanında işçi sınıfına nihai hedefi göstermek açısından hareket etmek gerekmektedir.

Emeklilik ve sigorta sorunu, iş bulma, çalışma izni zorlukları, sosyal yardım konularında var olan eşitsizlikler gibi bir dizi sorunla karşı karşıya Türkiyeli işçiler. Bu ve benzeri konularda örgütlü mücadelenin esas olduğuna inanıyorsak işçilerimize en ağzından bugünkü şartlarda sendikal örgütlenmenin yararlarını anlatmalıyız. Bugün yabancı işçilerin çoğu sendikasızdır. Bu, hem sendikal mücadeleyi olumlu hedeflere yöneltebilmek, "uzlaşmacıların" yönetiminden sendikaları kurtarmada Alman soluna yardımcı olmak açısından olduğu kadar, ancak bu yolla bazı hakların elde edilebileceği açısından da önemlidir.

SONUÇ OLARAK

Türkiye'deki devrimci mücadelenin bir parçası olabilmek, Almanya'daki görevlerimizi en doğru biçimde yerine getirebilmek için yani kısacası Türkiyeli işçilerin sorunların çözümünde gerek Türkiye gerekse Almanya'da tutarlı bir alternatifin yaratılması şarttır. Gerek Alman kamuoyunda gerek Türkiye üzerinde gerekli politik etkinliğe ulaşabilmek sistemli bir program çerçevesinde güçlerimizi birleştirmekten geçer.

Anti-faşist mücadelenin devrimci bir tarzda ele alınması gerektiğine inanan, Almanya'da işçilerimizin sorunlarının bazı reformların elde edilmesiyle sınırlı olmadığını bilen tüm demokratik çevreleri böylesi bir faaliyetin içinde yer almaya çağırıyoruz. Böylesi bir platform reformizmin etkinliğinden işçi sınıfının kurtulmasında önemli bir rol oynayacaktır. Ve açıktır ki, gerek Türkiye'ye yönelik sorumluluklarımızı yerine getirebilmemiz açısından gerekse buradaki işçilerin taleplerini gerçekleştirmede somut adımlar atılması açısından yapılması gereken budur. Siyasal görüşlerimiz açısından ayrımı elbette unutmadan böylesi bir perspektifte çalışmayı doğru bulan tüm unsurların beraber çalışabilmelerinin objektif şartlarının var olduğuna inanıyoruz. Birlik ve ayrılıklar böylesi somut görevler üzerine oturtulabilirse bize, bizi aşmada yararlı olurlar.

Türkiyeli İşçi ve Gençlik Derneği-Wiesbaden

Türkiye İşçi Gençlik Birliği-Berlin

Braunschweig ve Çevresi Türkiyeli İşçiler Birliği

Hamburg Türkiyeli İlerici İşçiler Birliği

Türkiye İşçi Gençlik Birliği-Nürnberg

Köln ve Çevresi Türkiyeli İşçiler ve Öğrenciler Derneği

Diğer yörelerdeki devrimci guruplar

HABERLER / OLAYLAR

BATI BERLİN

Türkiye'de yüzlerce emekçiyi katletmiş, devrimci kanı içmiş faşistler son zamanlarda federal Almanya ve Batı-Berlin'de de saldırılarını yoğunlaştırdılar.

Bir yıl önce Leopold Platz'da bildiri dağıtan devrimcilere zincir ve sopalarla saldıran faşistler bir kişiyi yaralamışlardı. Ama ummadıkları bir direnişle karşılaşmışlar, beşi hastanelik olmuş geri kalanları da çıktıkları inlerine dönmek zorunda kalmışlardı.

Maraş Katliamının ertesi günü 23 Aralık gecesi üç ilerici derneğin camlarını kırmışlar onu izleyen günlerde de Berlin'deki tüm demokratik derneklere "Esir Türkleri Kurtarma Ordusu" imzalı tehdit mektupları yollamışlardır.

14 Şubat günü Wedding'de cebinden "Anti-faşist Türkiye Gecesi" ne çağrı bildirisi çıktığı için ilerici bir arkadaş saldırıya uğramıştır.

24 Mart günü Neukölln'de bildiri dağıtan devrimcilere MHP'li faşistler MSP'lilerle birlikte saldırmışlardır.

30 Mart gecesi Türkiye İşçileri Derneği silahlı saldırıya uğramış, dört el ateş edilmiştir. Bu saldırıyı üç gün sonra Kültür ve Dayanışma Derneğine yapılan saldırı izlemiş, oraya da yedi el ateş edilmiştir. Ertesi gün de Halkçı Devrimci Derneğinin camları kırılmıştır. Ve en son olarak Emekçiler Derneğini yakmaya teşebbüs etmişlerdir.

Artık silahlı saldırıya geçen faşistler, saldırılarını yoğunlaştırarak korku ve panik havası yaratmaya ve kendilerine bir kitle tabanı oluşturmaya çalışıyorlar. Bu nedenle yalnız devrimcilere değil kendilerinden olmayan herkese saldırıyorlar.

Artık devrimci mücadeleyi doğru bir şekilde sürdürebilmenin bir tek yolu vardır:

Faşistlerin bu saldırılarına karşı teslim olmadan yiğitçe ve kararlılıkla mücadele etmek... Artık "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mantığı Berlinde de iflas etmektedir. Bunun bilincinde olarak fabrikamızda, mahallemizde faşizmi teşhir ve tecrit etmek, faşist saldırılara karşı güvenliğimizi sağlamak, onları görüldükleri her yerden defetmek için örgütlenmeliyiz.

Faşist katiller Almanya'da ellerini kollarını sallayarak dolaşamıyacaklardır.

Almanyadaki tüm faşist kuruluşlar kapatılmalıdır.

Türkiye'den

Ecevit Hükümetinin sıkıyönetim ilanıyla birlikte önemli mevziler ka[illegible]nan faşist hareket yurt çapında sıkıyönetiminde sağladığı olanaklarla yeni bir politika izliyor.Terör ve şiddete dayalı eylemlerini yaygınlaştırarak,sürekli geri adım atmakta olan Ecevit hükümetine sıkıyönetimi tüm yurt çapında ilan ettirmeye çalışıyorlar.Bu politikanın esas amacı açık bir askeri faşist rejime zemin hazırlamaktır.
Günümüzdeki en önemli görev şüphesiz gelişen politik olayların karmaşık seyrini doğru izliyebilmek,sınıfların ve onların temsilcilerinin talep ve programlarını doğru tesbit edebilmek,buna uygun politik mücadele çizgisini hayata geçirebilmektir.
Bizim açımızdan her halükarda değişmiyecek ve temel bir öneme sahip olacak politika işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketinin(partisinin) yaratılmasıdır.Böylesi bir bağımsız hareket politik pratikte faşizme karşı savaşı örgütlemek,anti-faşist bir cephe yaratmak görevi le karşı karşıyadır.Açık faşizme geçişin engellenmesi böylesi bir temel politikaya bağlı olarak ele alınmalıdır.
Eldeki mevziileri asla terketmemeyi ve halkı teslim almanın kolay ve ucuz olmadığının gösterilmesini de içeren böylesi bir mücadele çizgisi bugün her yerde hayata geçiriliyor.Direniş komiteleri halk yığınlarının savunma ihtiyaçlarını örgütlüyerek yeni mevziler kazanıyor. Hergün yeni bir sokak,semt,köy,fabrika faşist işgalden kurtarılıyor Dergilerinde direniş komitelerine karşı sayfalar dolusu eleştiri yazan hareketlerin tabanındaki devrimci unsurlarda bu komitelerde gör[illegible] alıyorlar.Devrimci hareket tüm eksiklerine rağmen hızlı bir biçimde gelişiyor ve güçleniyor.
12 Mart Muhtırasına karşı ve 30 Mart devrim şehitlerini anmak için tüm yurt çapında bu politikaya uygun yüzbinlerin katıldığı eylemler konuldu. Egemen sınıflara korku salan bu eylemlere karşı burjuva basınının sessiz kalması ve sürekli (kendisi açısından) "sansasyone[illegible] eylemlere dikkat çekmesi oldukça öğretici oldu. Ankara, İstanbul, Bursa, Eskişehir, Tunceli, İzmir, İskenderun, Antakya, Akhisar, Hacıbektaş, Besni, Uşak, Turhal, Hozat, Ovacık, Adana ve diğer illerde düzenlenen eylemler faşizme karşı mücadelede kararlılığımızı vurgulaması açısından önemliydi.

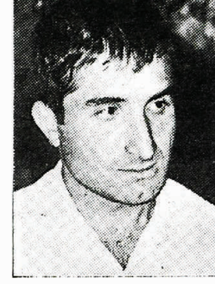
Almanyada da elimizdeki olanaklarla 30 Martta devrim şehitleri anıldı. Frankfurt, Braunschweig, Köln, Nürnberg ve Berlin ve Hamburg'da (7 Nisanda) geceler düzenlendi. Afişleme, yazılama yapıldı, en geniş şekilde bildiriler dağıtıldı, filmler gösterildi. Bu gösteriler Devrimci hareketimizin Almanya'daki örgütlenmesi sürecinde çok önemli bir işleve sahip oldular.

Türkiye'deki gelişmeler ve Almanya açısından görevlerimizi ilerki sayılarda tartışmaya devam edeceğiz.

DENİZ, YUSUF, İNAN SAVAŞA DEVAM!

Ben şahsi hiç bir çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım; bu bayrağı bu ana kadar şerefle taşıdım; bundan sonra bu bayrağı Türkiye halkına emanet ediyorum. Yaşasın İşçiler ve Köylüler Kahrolsun Faşizm.
HÜSEYİN İNAN

Yaşasın Türkiye Halkının Bağımsızlığı, Yaşasın Marksizmin-Leninizmin Yüce İdeolojisi, Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Bağımsızlık Mücadelesi, Kahrolsun Emperyalizm
DENİZ GEZMİŞ

Ben Halkının bağımsızlığı ve mutluluğu için şerefimle bir defa ölüyorum; sizler, bizi asanlar; şerefsizliğinizle, her gün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz, sizler Amerika'nın hizmetindesiniz. Yaşasın Devrimciler. Kahrolsun Faşizm.
YUSUF ASLAN

Onlar arkalarında sadece çiçek getirilen bir tümsek değil, devrimci yolu aydınlatan bir ışık, uyuyanları uyandıran bir çığlık bıraktılar

SER VERİP SIR VERMEYEN YİĞİT: İBRAHİM KAYPAKKAYA

"...ölümlerden geliyorum şarkı söyleyerekten,
geliyorum yaşamak için.
Bırak ışıldayan bir yara
bağışlasın bana sesini...
yaramın üstünde yürümeyi öğretti bana
cellatın bıçağı.
Yürümeyi, hem de yorulmadan.
Direnmeyi öğretti. Direnmeyi..."

Mahmut Derviş

1949 yılında doğan İbrahim Kaypakkaya, ilkokulu köyünde bir yandan hasat işlerinde ailesine yardım ederek ve çobanlık yaparak bitirdi. Yoksul bir ailenin çocuğu idi. Daha sonra Hasanoğlan Öğretmen Okuluna girdi. Bu okulu bitirdikten sonra Çapa Yüksek Öğretmen Okuluna girdi. Artık geçmişteki yoksul hayatının tepkilerini giderek devrimci teoriyle yoğuruyor ve çok geçmeden Türkiye devrimci hareketinde destanlaşacak bir mücadele örneği veren İbrahim Kaypakkaya olma yolunda ilerliyordu.

Ve 12 Mart 1971 ile başlayan Türkiye halklarının ve devrimcilerinin üzerinde baskı ve terörün, katliamların sürdüğü dönemde emperyalizme ve faşizme karşı kurtuluş mücadelesini yükselten, onlarca yiğit devrimciden biri olarak Anadolu'nun bozkırlarında, faşizmin işkencehanelerinde direniş destanları yazıyordu.

18 mayıs 1973 korkusuzluğu, yılmazlığı, dayanıklılığı ve devrimci düşünceye olan inancıyla faşistlere en güçlü olduklarını sandıkları işkencehanelerde bile boyun eğdiren bu yiğit devrimci katledildi. Ama, insanlık onurundan, devrimci düşüncesinden tek bir taviz vermeden. Tıpkı Mahir'ler, Deniz'ler, Ulaş'lar, Sinan'lar gibi...

Yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya'nın destanlaşan mücadelesinden tüm devrimcilerin öğreneceği çok şey var. Dünya devrimci hareketindeki bütün önderlerin mücadelesinden çıkarılan dersler gibi... Onlar arkasında yalnızca arada bir çiçek bırakılan bir tümsek değil, "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarı doğrultusunda kararlı bir devrimcinin nasıl davranması gerektiğini öğretecek bir miras bıraktılar.

KADİR MANGA SİNAN CEMGİL ALPASLAN ÖZDOGAN

Nurhak 1971 UNUTULMAYACAK!

Onlar ölmediler yok,
Ateş fitiller gibi:
Dimdik ayakta,
Barut ortasındalar!

Karıştı, bakır tenli
Çayır-çimen'e,
Karıştı,
O canım hayalleri:
Zırhlı bir rüzgâr.
(...)

Onlar.
Ölmüş gövdeler arasında,
Zaferi çekiçleyen bir ses gibi
Onlar,
Kara bir ses gibi
Ey caneyinden vurulmuş,
Toz-duman olmuş bacılar!
İnanın oğullarınıza.
Kök oldular onlar,
Sade kök:

Kan suratlı,
Taşlar altında.
Karışmadı toprağa,
Dağılmış kemikçikleri.
Ağızları ısırır hâlâ,
Kuru barutu;
Ve demir bir okyanus gibi,
Titreşirler hâlâ.
Ben ölmedim der,
Yumrukları;
Yukarı kalkık yumrukları,

Türkiyeli İşçi Gençlik Derneği AYLIK BÜLTENİ
V.i.S.d.P : T.İ.G.D. Yönetim Kurulu
Yazışma Adresi : A.Buldag, Knaus Str. 12, 6200 Wiesbaden